

במאמצים רבים. היבול היה זעום. לא זכור לי אפילו אם דשנו את השעורה הזו.

את הכשרתי הראשונה בעבודות חקלאיות קיבלתי עוד לפני כן, בעונת החופש מהלימודים אצל האיכרים הגרים שהיו במטולה.

משה סזונוב שעזרתי על ידו בעונה, בקציר ובהובלת התבואה מהשדות, לימד אותי מלאכות אלה, קצירה והובלה. לזרוע בפיזור ביד לימד אותי ראובן גרודניאנסקי.⁵² זריעה בפיזור ביד, זו אומנות. כדי ללמוד אומנות זו הצטרפתי בעונת הזריעה לקבוצת הגרים שעיבדה את אדמות חמארה. בשלב הראשון לימד אותי ראובן גרודניאנסקי להחזיק את שק הזריעה ולפזר אדמה. אתה לוקח שק, ומתחיל לצעוד. רגל ימין - מפזר, עוד צעד, וכאשר רגל ימין שוב קדימה אתה לוקח חופן שני ומפזר. והפיזור צריך להיות בצורת קשת, כדי שהגרעינים יתפזרו בצורה שווה לרוחב השטח.

שעות רבות הלכתי בשדה ופיזרתי אדמה עד שהרגשתי שאני מפזר טוב, כפי שנדרש.

אצלו כבר זרעתי בעצמי. בשנה הראשונה זרעתי שיבולת שועל בחלקתנו בעמק עיון. ההתחלה היתה צנועה אבל הספקתי לזרוע יותר מהמצופה. החלקה נבטה יפה, נבטה שווה בכל השטח. הערבים שעבדו בשכנות, ברכו אותי ואמרו שנקבע למעלה, מאללה, שהשדה ינבוט יפה בפעם הראשונה, כאשר אני חדש עדיין, "רשים", בלשונם.

הובלנו אותה שנה כארבעים עגלות של תבואה וערימה יפה וגבוהה היתה לנו על הגורן.

כלים לדייש רכשנו בשוק בנבטייה: קרשים למורג, קלשוני עץ, (מודרייה בערבית) נפות שונות לניקוי הגרעינים מגרגרי העפר ועוד.

עבודת הזרייה אינה פשוטה ואינה קלה. אחרי הדייש במורג מעיפים בקילשון העץ את התבן והגרעינים המעורבים בו. התבן הקל עף לערימתו, לפי כיוון הרוח, והגרעינים, הכבדים יותר, נופלים לערימה נפרדת.

זריית שבולת שועל שגרעינה קל, ועלול לעוף עם הרוח לתוך התבן, דורשת תשומת לב מיוחדת.⁵³

הזמן הטוב ביותר לזרייה - לפני עלות השחר, כאשר נשבת רוח קלילה. עבודות הדייש, ביחוד הזרייה, היו עבודות קשות מאוד. נאמנים למסורת הבית של עבודה עצמית עשינו הכל, רוחמה ואני, במו ידינו והצלחנו לגמור בשלום את העונה ולהעביר הכל למתבנים ולמחסנים לפני רדת הגשמים.